

[Steen Folke]

drere og deres børn – og denne åbning var lidt tydeligere i fru Jytte Andersens indlæg her i dag – men der er sandelig lang vej igen.

Når ministeren siger, at der blandt de sagkyndige er stærk uenighed om, hvordan den nødvendige balance mellem bevarelse af indvandrerne kultur og sprog og tilegnelsen af dansk og viden om danske forhold bedst opnås, er det lidt af en tilsnigelse. Det er rigtigt i den forstand, at der i undervisningsministeriet sidder nogle rådgivere, som har hovedansvaret for det nuværende system, og som forsvare det med næb og kløer, et system, der, som ministeren omtaler det, er bygget på det princip, at hovedsagen må være at lære indvandrerbørnene dansk og derefter indplacere dem hurtigst muligt i almindelige skoleklasser.

Men de egentlig sagkyndige – og jeg tænker især på dem, der har forsket i disse spørgsmål – er stort set enige om, at dette system ikke duer. Det glæder mig, at ministeren nu af egen drift dog nævner de advarende røster mod, hvad der er kaldt dobbelt halvsprogethed, og nævner, at man i andre lande har givet indvandrerbørnenes modersmål en væsentlig stærkere placering ud fra tanken om, at man først må lære sit eget sprog, før man for alvor kan tilegne sig et andet. Det er just det, sagen drejer sig om. Det gjorde vi opmærksom på under forespørgselsdebatten for et år siden, og det er hovedprincippet i det beslutningsforslag, som vi har fremsat, og som skal til første behandling om lidt.

Hvad angår de konkrete initiativer, regeringen agter at tage, er det alt for lidt, og det går for langsomt. De mindre justeringer af bekendtgørelsen om folkeskolens undervisning af fremmedsprogede elever, som ministeren stiller i udsigt, lyder meget godt, men de vil jo ikke ændre noget væsentligt. Vigtigst er nok inddragelsen af udenlandske lærere til andre funktioner end modersmålsundervisningen.

Jeg vil gerne spørge, om det, man overvejer, er et tolærer-system, med en dansk og en udenlandsk lærer, evt. også i forbindelse med blandede klasser med halvt danske og halvt indvandrerbørn.

Også jeg mener, der i høj grad er brug for en større indsats med hensyn til undervisningstilbud til voksne indvandrere. Ministeren siger, regeringen vil overveje at udarbej-

de nærmere retningslinjer i dansk for voksne indvandrere. Det er tiltrængt, men i den forbindelse er det helt afgørende, at disse retningslinjer bliver til i et samarbejde med indvandrerne egne organisationer. Vil ministeren give tilsagn herom?

Når det gælder væsentlige ændringer af det system, der ligger til grund for undervisningen af indvandrerbørn, vil regeringen desværre vente og se tiden an og afvente opsamlingen af yderligere erfaringer. Jeg vil gerne spørge: hvor længe vil der gå, før de endelige resultater af de nævnte udredninger og undersøgelser foreligger, så der kan tages nye initiativer? Jeg mener, det haster. Det nuværende system skaber mange sociale tabere blandt indvandrerne børn og unge.

Det lover heller ikke godt, at ministeren understreger, at der skal ganske stærke argumenter til for at ændre den nuværende politik. Disse argumenter findes nemlig som nævnt allerede. Jeg vil ikke bestride, at der som anført af ministeren er nogle praktiske problemer, når der er tale om indvandrere af så mange forskellige nationaliteter og sprog, men jeg har en lumsk mistanke om, at det, der i sidste instans kan hindre en ordentlig løsning, er, at man ikke er rede til at bevilge de ressourcer, der er nødvendige. Det siger sig selv, at det er lettere at gøre det hele stort set på dansk, end det er i højere grad at bruge de mange forskellige indvandrersprog.

Nye initiativer skal holdes inden for de økonomiske muligheder, understreger ministeren, og det er jo i en vis forstand en selvfølge. Men står det alligevel virkelig så ringe til, at de rigtige løsninger på dette vigtige område risikerer at blive forhindret på grund af henvisninger til nødvendigheden af at spare? Jeg er enig med ministeren i, at det er nødvendigt med positiv særbehandling, og jeg er enig i, at målt med en international målestok er vore problemer i virkeligheden overskuelige. Forhåbentlig vil denne holdning kunne føre til, at der i en ikke for fjern fremtid vil blive gjort en virkelig indsats for at få løst problemerne i et samarbejde med indvandrerne selv.

Inge Krogh (KrF):

Jeg må sige tak for indenrigsministerens redegørelse, som er meget saglig og skildrer problemerne på en realistisk måde, og som